

باوکی تورکمان بوو!

ئەدیب نادر

(بریتانیا)

وختی لە گۆرستانەکی شێخ محمەدین دوورکەوتینەو، شەو بە فلچە بێپایانەکی ھەموو شتیکی لە پەشایی وەردابوو. ھەستم کرد کۆرەکی گەوھەر خوا خواوەتی بۆی سەینێ دەپۆمەو، بەلام.. پرسەکە تەواو نەبێ، چۆن دەشی پایدۆز بکەم؟ بەھەر حال، ھیچم بەو نەوت، وەلێ بەرنامەیکە خۆبەخۆ لە ھەزەدا پەسکا و وتم دواي پرسەکە چەند پۆژیک بە جێ پێی یادگارییەکانی ئەو پۆژە دوورانەدا ھەنگاو دەنیمەو، بەلکۆ ئەو چلک و چەپەلییە بەرجەستەیی ئیستا بەرچاوی لێل دەکات دابمالن، کەچی ھەموو ھەموو، چونکە ئەو کۆلانی تێپەر تێپەر بەناویاندا گەرە بووبووم ھێشتا سەدا و خەشە خەشی ئەو چارلەستۆنە شۆرە ھەر لێیان نەتەکابووو و قەدی ھەندێ لە یۆکالیپتۆسەکانی باخچەکی ئوم پەبیعی نییش نووسینەکانی ئەویان ھەر لەسەر مابووو، سەریاری کالبوونەوی پیتەکانیشی، یادوورییەکانمی گسک دەدا و دەستەواژە باوکی (...). تورکمانە! لێ نەدەگەر سەرلەنوێ پوخساری شتەکان لەو ئاویانەدا ببینم کە قوناغیکی ژیانم تێیاندا پرسکا بوون. ھەفتەیکە پاش پرسەکە، لە ئەحمەد ناغا، پەمەزان گورگەچالیم بینی، لەوێ کورسی و میزێکی بچکۆلەیی دانابوو مامەلە و گۆرپینەوی دراوی دەکرد و پاش دەمودوو و سەرەخۆشیی، نازانم چۆن ھەوالی چارلەستۆن لەبەرم پرسسی.. «ئۆۆۆۆ.. ئیستا لە فلانە شارە و دەلێ من منم تۆ کێی!» ئەم پستەیی سالانێکی زۆر منی گێرایە دواو و کردمیو بە کۆرە نادیارەکی ئەو پۆژگارە. ئەو پۆژگارە ھیچ قەسە لە گەلەدا نەدەکرد، ئەو ھەش قەیناکات، بەلام فیتی کورانی گەرەکەمان بدات و وایان لێ بکات لە من بتەکێتەو، تەنیا لەبەر ئەوەی باوکم زمانێکی تریشی دەزانی، شتیکی سەیرۆسەمەرە! لە سایە ئەو ھەو ھەش، من و برا گەرەکەم فییری زمانەکە بووبوین، کەچی لەگەڵ ئەو دا

هیچ پئی نه ده دواين، چونکه هرگیز به سهرماندا نهیده سه پاند، زورجار له بهر خۆمه وه گله ییم له حاجی ده کرد، حاجی، حاجی قادر... ده موت نه گهر زیندوت بکهینه وه و پیت بلین ئیمه گریمان زمانه که ی باوکمان کرد به قوریانی زمانی دایکمان، ناخو نه و دیرپه شیعرهت ههروه کوو خوی ده هیلتیه وه، یان لئی پاشگهز ده بیته وه؟ به لئی نه، نه و کوپه ی نه ده بینى، له گه ل نادیاریکیش چۆن قسه ده کریت؟ به رده وام به کۆلانه کاند ده گه پا، یهک، یان دوو کتیبی قه به ی به دهسته وه ده گرت، پانتولیکى چارلستونی په شی نیوداشت و قه میسیکی یه خه دریزی دیزی ده پۆشی که به بئ هیچ گومانیک دوو که سی تیده چوون، دهره لینگی (ده لینگی) پانتوله که ی جارجار سهره نگریتی پئ ده کرد و نه عله کانی تۆزیان بلاو ده کرده وه و تابلای به په له ده پۆشت، وهک نه وه ی به ته مای گۆرپنی دنیا بیت، که چی خولای به باوکه بیوه یه که ی منه وه گرتبوو. هه لبه ته له ده ورپه ری ئیمه و له وه گه په که ماندا سیخوپ، چه کداری ده ولت و پاپورتنوسی هاو خوینی «پاکى!!» خوی زۆریوون و نازانم بۆ نه وان به لاقه برغه ی قورسیانه وه نادیاربوون، که چی باوکم هه ر ته نیا به هه لگرتنی فلچه ی بۆیه بۆ نه و به رجه سته بوو؟ سهرده می هه رزه کاریم بوو، ده زانم گه نچ له و ته مه نه دا هه رده م حه زى له خۆنوانده، هه ندیک به بۆرکردنی سمیل، لئخوپنی پاسکیل، خویندنه وه ی کتیب، سهره تاتکی له گه ل کچه جیران و کۆتریازی و شتی تریش پۆز لئ ده دن، به لام من، هه ر له یه کی ناوه ندییه وه خویندنه وه بوو به موگناتیسکی زه به للاح و دهرزیاسا به ره و خوی کیشی کردم و به خۆیه وه ی چه سپاندم. لئ شه رم به خۆ بوو پاسته وخۆ دهریکه وم، یان بۆ خۆنواندن به کۆلانه کاند کتیب بگرمه ده ست، زورجاریش که ده مکپی ده مشارده وه، گویشم به وه نه ده دا چۆن ده بینریم، به لکوو خه می گه وره م نه وه بوو چ شتیکی خه وشاویم هه یه،

پۆیسته بیبینم و چاره ی بکه م، تا چاو نزیکتر له که ماله وه سهرنجم بدات.

هه لده کشاین، هیدی هیدی، ناخر که س له خالیکى دیاریکراودا چه ق نابه ستیت، که سانیکى وهک منیش دیاره په کیان ناکه ویت و ده توان به بئ هاوپی زۆریش پۆزه کانیان ببوین، به تاییه تی وهختی کتیب بیت به دنیا یه کی به هادار و هاماچیک جیگه ی منگه لیکى بئشوماریان تیدا بیته وه، منیش واقعی گه په که که نه فهرزیان کردبووم و له دهره وه ی بازنه کیدا بووم، هیچ به لامه وه گرنگ نه بوو، چونکه شوینیکى له مه وداى گه په که که مان بئ پایانترم دۆزیبووه وه و قه تیش نه و شوینه سنووری له خۆ نه ده گرت، بۆیه نه وه ی نه و له که تواره که دا به رانه رم کردی و هانی کوپانی تری گه په که که شی دا، جاروبار به رانه رم بیکه ن، هه رگیز وهک هه راسانییه کی ده روونی کاریگه ریه کی قوولیان نه کرده سهرم، ناوبه ناو به ردیک به ر سهرم ده که وت، قۆچه قانی ده که وتنه کار و سیهره یان له کۆتره کانی براکه م ده گرت و له سه ر گوپسه بانه که مانه وه ته پ به ریانده دانه خواره وه، ته نانه ت داره ناری حه وشه که ی دهره وه شمان له و نه رینیه دزیوه یان دهریاز نه بوو، لق و چله کانی، هه ر نه وه نده بکشانایه و له محاجه ره که وه نه ختیک په لیان بهاویشته ته دهره وه، نه وه بئ چه ندوچۆن لئ ده کرانه وه، نه و فه ریکه هه نارانه ی تفتوتالیشن و به ر له وه ی هینده ی شه کره سیۆکیان لئ بیت ده پرنان و به جئ گازیکه وه له سه ر شۆسته که ژهنگنمال و چرچ هه لده گه پان.

دایکم چه ند که په تیک بۆ من و خوشک و براکه م که ینوبه ینى شووکرده که ی خوی گپاپووه وه، هه میشه ش قاقا پیده که نی، وهک بللی دیمه نیکى عه جایه بی بیر که وتبیتیه وه. جاریکیان گوتی حه مه په شیدی مامتان له گه ل کاکه په شی خالتاندا هاوپی و هاوپیسه بوو، له نئوانی خۆیاندا قسه یه کیان سه باره ت به شاییه که ی ئیمه کردبوو، باوکیشتان دیاره له ژنی یه که می جودا

بووبووه و بهدوای ژندا دهگهړا، بهبئ نهوهی خالخان پېم بلّیت، عهسرانیک منی برد بؤ بازار، نهوسا وهک ئیسته نهبوو، پیچه و عباو تومەز واپړکیان خستبوو له شوینیک بوهستئ و منیش لهگه‌ل خالخان بهویدا تیپه‌پم و له‌ژیر پیچه‌وه چاوم پئی بکه‌ویت و ئیتړ... وهک ده‌لین قه‌له‌می لئ درا و ئیوه ئاوه‌دانیتان به ژیر ئهم سه‌قفه به‌خشی. که ده‌شمان وت هندی خه‌لک ده‌لین تورکمانه، له وه‌لامدا ده‌یوت من قه‌ت نه‌مبیس‌تووه بلّی تورکمانم، ه‌رده‌م گوتوویه‌تی «له کولانیک ته‌نگه‌بری حه‌مام علی له‌دایکبووه که هندی مالّه تورکمان تییدا هاومالمان بوون، ئیشته وه‌ختی مندالیم له‌ناو منداله‌کانی ئه‌واندا به‌سهربردووه، پاشان فیژیون چ خرابیه‌کی هه‌یه، ئه‌ی پیغه‌مبه‌ر قیمة‌تی به فیژیون نه‌به‌خشیوه، نه‌یوتووه ته‌نانه‌ت له‌بنی دنیاش بئ به‌دوایدا برؤن؟ دوایی به‌عزئ که‌س که منیش قلیکم له‌وانه قسه‌کردنیاں ئاوه‌ایه، قه‌یدی چییه؟»

هیشتا ه‌راش نه‌بووبووم، پړککه‌وتنه‌که‌ی ئازار تازه بلاو کرابووه‌وه، نه‌ویش تابلّی به‌و پړککه‌وتنه دلّشاد بوو، له‌سهر پیاده‌په‌وه‌که له‌گه‌ل عریف ره‌شید و تایه‌ر هه‌مه‌وه‌ندی و حاجی علی قوتانی و ماموستا حه‌سه‌نی به‌پړیوه‌ری قوتابخانه‌که‌ی نه‌ودیو سکه‌که پراوه‌ستابوو، ده‌مه‌ته‌قیان ده‌کرد، من له‌لای ده‌رگه‌که‌وه دانیش‌تبووم، ده‌یویست دلّخویشی خوئی ده‌رپرئیت، وه‌لئ باوکی ناسر، که یه‌کیک بوو له‌و کورانه‌ی ه‌رده‌م بئ هو ئه‌زیه‌تی ده‌دام و به‌ردی تیده‌گرتم و دووچئ شکانی ئیستاش ه‌ر له‌سهرمدا ماونه‌ته‌وه، ته‌ریقی کرده‌وه و پئی گوت: تو که‌ی توانیت واز له‌و زمانه جووله‌که‌یه بینیت، نه‌وجا دم له‌م شتانه‌وه بژنه، زوړی پئ گران بوو، وهک شه‌یتانوک‌یه‌ک پاشه‌کشی‌ی کرده‌وه ناو قه‌پلکه‌که‌ی خوئی و... له ژیانمدا هیچ شتیک نه‌وه‌نده‌ی ئه‌و به‌خوداش‌کانه‌وه‌یه‌ی دلته‌نگی نه‌کردووم و قه‌تیش له‌یادم ناچیته‌وه،

ه‌ست ده‌که‌م من هه‌میشه به‌رده‌وامی ئه‌وم، واته له نه‌زموونیک تفتوتالّ هاوبه‌شین و هیش‌تاش ئه‌و په‌فتارانه کولایییان نه‌هاتووه و له‌بری ئه‌و پووبه‌پووی من ده‌بنه‌وه، چی بلّیم، هیچ شتیک نه‌بوو به شه‌فاعه‌ت بؤم! ه‌ر له‌و سه‌رویه‌نده‌ی ه‌رزه‌کاریدا، وشه‌م به ه‌ست و هویشی خوّم بارگاوی ده‌کرد و کاغه‌زم پئ ئاوه‌دان ده‌کرده‌وه و بؤ گوفار و پوژنامه‌م ده‌نارد، چه‌ند جاریک نیوه‌چلّ و چه‌ند جاریکیش به‌ته‌واوی بلاوکرانه‌وه، ئای له‌و خو‌ش‌حالیه‌ی دنه‌ی خو‌نواندنی دام و وای لئ کردم پیموایی نووسین ده‌بیته ناسنامه‌ی پاسته‌قینه‌ی من و به ئامان و زه‌مان لیم کال نابیته‌وه، به‌لام زوړی نه‌برد و خه‌یالیک‌ی خاو ده‌رچوو، خولیاکه له‌وه‌دا نه‌بوو به‌ناسانی کولم پئ بدات.

دوای مایه‌پووچبوونی پړککه‌وتنه‌که‌ی ئازار و شکسته‌گه‌وره‌که، له‌م لاو له‌و لا بیستبووم بزوتنه‌وه‌یه‌کی ژیر زه‌مین‌ی که‌وتووه‌ته جموجوول و چالاکی، وامزانی نه‌گه‌ر پیوه‌ندی پیوه‌ بکه‌م دوا قوناغه و ده‌بیته شه‌فاعه‌تیک‌ی پاسته‌قینه و ئهم زمانه به‌یه‌کجاری ده‌کاته مالّی هه‌تاه‌تایی من، منیک، سه‌ریاری زانینی زمانی تریش، له‌ ده‌ره‌وه‌یدا ه‌ست به‌وه ده‌که‌م له‌ ده‌ره‌وه‌ی دنیادام و غه‌واره‌م، نه‌گه‌ر له‌ ناویشیدا نه‌بم وهک نه‌وه وایه له‌ دوزه‌خدا بم... نه‌مه‌ش بیگومان بؤ نه‌وه ده‌گه‌پایه‌وه هیچ ئاراسته‌یه‌کی سه‌رناسای دیکه‌م له‌به‌رچاو نه‌گرتبوو، یان کورتبین بووم، ئیدی ده‌مویست ئاوا جه‌خت له‌ بوونی خوّم بکه‌مه‌وه، بی‌زراوی وشه‌یه‌ک بوو، حه‌زم نه‌ده‌کرد ببیته پیوه‌ر بؤ بوونی من، بویه ه‌رکه خویندیم له پایته‌خت ته‌واو کرد، بارگه‌ی خوّم پیچاپه‌وه و دامه‌ شاخ. نه‌و چه‌ند ساله‌ی نه‌ویش هیچ له‌ پوژه‌ کونه‌کان خو‌شتر نه‌بوون، شتی زوړم بین‌ی، هه‌مووی به‌لایه‌ک و نه‌ویش به‌لایه‌ک که نازناوی سئ مه‌وجیان لئ نابووم، به‌لام چیدی دلّم به‌ خوّم نه‌ده‌سووتا، چونکه من

تەنیا كەسك نەبووم ھەلگەری ئەو ھەستە بىم،
 مەن خۆشەكەم، گرىمان دوورەگ بوو، بەلام زۆر
 لەوانەى خۆشەكەيان بىگەرد بوو، بەو پەفتارانەى
 بەرانەريان دەكرا، لە مەن غەوارەتر دەردەكەوتەن.
 چەند سالىك تىپەرى، ھەوالم پىگەشت، ئەو
 خۆشە بىگەردە چارلستون شۆرە، بۆ ئەو ھەى
 نەنۆردىت بۆ بەرەكانى جەنگ، ئاخىر ئەو
 كاتە جەنگىكى دىندەى بىئامان بەرپابوو،
 ناسنامەكەى پادەستى چەكدارىكى قالە كورتەك
 كەردبوو، كۆنكىيان تىدا كەردبوو، ئەمەش
 ھەك واژۆى ئەو ھەو بوو، پىاوئىكى سووكى
 دەولەت، مەن لەبەر ئەو ھەستەم كەرد شاخىش
 چىدى پشەتو پەنايەكى قايم نىيە، بۆيە پشەتم
 تىكەرد، بەلام بەر لەو ھەى سنوور بىوئىرم،
 قەدەرىك لە دىيەكى نىكدا مامەو، لەوئى چاوم
 بە عوسمانى ھاپۆلى ئامادەبىم كەوت، ھەركە
 بىنىمى يەكەوراست خەبەرى گىرانى باوكمى
 پىرپاگەياندم، تەنیا كەوتەم كەلەكەى ئەو ھەى
 داخۆ ئەو ھۆكارى گرتەكەيەتى، يان ئىتر تا
 سنوورم بەدواى خۆدا بەجئ ھىشت بە دىدەى
 تەپەو ھاوى لىئوردنم لە باوكم دەكەرد. كاتىكى
 زۆر تىپەرى، تەنیا خوشكەكەم لەژياندا مايەو،
 جارجار ھەوالم دەزانى و چارەكە سەدەيەك
 كەوتە بەينى مەن ئەو سەرگوزەشتانەو، دەنگ و
 رەنگ و شىو و دەمامك و بەكورتى شتەكەلەى زۆر
 گۆرانيان بەسەردا ھاتبوو، بەرپاستى نەمدەويست
 بىمەو، بەلام گەوھەرى خوشكەم نەخۆش بوو،
 پاستىيەكەى لە سەرەمەردا بوو! ئەوئەندەشى
 نەبرد گىانى سپارد و لەناو پىكەبىكى جىم سى
 دارەمەيتەكەيمان دانا و چەند كەسك لەگەلمان
 سەرەكەوتەن و بەرەو گۆرستانى شىخ مەيدىن بەرپۆ
 كەوتەن، ئەوانەى لەگەل مندا سەرەكەوتەن منيان
 نەدەناسى، پىاوئىكى ئىختىيار، ھەر لە تەمەنى
 باوكەدا بوو، ئەگەر تا ئىستا بەمابە، بەو ھەى
 تەنیشتى خۆى گوت، ئەمە كچى كىيە مردوو؟
 ئەوئىش وتى چىت وت مام پەشىد؟ دەلەم

ئەمە كچى كىيە مردوو؟ مام پەشىد! ئەو..
 ئا.. مامى ئەو بوو، ئىستا كەوتەو بىرم..
 مام پەشىد ئەمە كچەكەى مام ھەمەدەمىنى
 پەحمەتییە.. كام ھەمەدەمىن، ئەو ھەى لە شەرىكە
 بوو؟ ئەو ھەلامەى بەسەر پاوھشاندى نواندى،
 ئەو نەبىينى! لى تا گەيشتە قەبرستانەكە و
 تەرمەكەمان ناشت، ھەر باسى باوكمى بۆ ئەوانەى
 دەورەبەرى دەكەرد و نوورى بۆ گۆرەكەى دەنارد،
 بەلام ھەك بۆلى تەنیا بۆ مەن باسى ئەو شتەنە
 بكات، ئەو شتەنەى ئەگەر مەن لەوئى نەبوومايە
 ھەرگىز نەمدەزانى حاجى ھەمەدەمىن ئەو لایەنە
 جوامىزانەشى ھەبوو! ھەر لەناو پىكەبەكە دلم
 پىرپو، چاوەكانم سەخاوەتەندەنە فرمىسكىيان
 شاباش دەكەرد و خوشبەختانە كەسەش نەيدەبىنى،
 چونكە مانگى شوبات بوو، زوو تارىك داھاتبوو.
 ئىتر ھەر ئەوئەندە مامەو ھەندىك ئەو
 شوئانە بەگەپم كە سەرچاوەى يادەوھەرىيەكانن،
 بەلام ھىچم بە ھىچ نەكەرد و نەشتەوانى لەگەل
 كۆرەكەى گەوھەردا پردىك پايەل بەكەم، بەداخو
 گۆرانكارىيەكان ئاراستەيەكى ئەوتۆيان گرتبوو، بەر
 دنيايان سەير بىتام كەردبوو، بىتامىيەكەشى
 دادپەرەرانە بوو، ھەك بۆلى بە ھەمان پىژە
 بەسەر ھەموواندا چكىنرايىت، بۆيە ھىچى دى
 چاوم بەرايى نەدا بىئەمەو و گەپامەو ھاوھەشى
 يۆتۆپىاكەى خۆم. ئاخىر ئەوئى تانۆپۆيەك
 بوو سەنگىكى پىدابووم، ھەدەيشم نىيە بۆلەم
 سەنگىكى پاستەقەينە بوو، چونكە ھەرگىز لای
 مەن جىگەى زمانى نەگرتبوو، ھەمەيشە
 ھەستەم بەو دەكەرد لە مالاكەى خۆمدا نىم و
 ھىچ شتەك نىيە پىم نامۆ نەبىت، ھەر تەنیا
 شوئىنەك بوو ھەنگاوە بىزراوھەكانى ئىرەى مەنى
 بۆ خۆى پەلەكەش دەكەرد و ھىچەش نەيدەپرسى
 كۆرى كىيت و باوكەت چىيە.

مايىسى ۲۰۲۶ لەندەن